

залежить від специфіки діяльності підприємства, доступності інформації, рівня компетенції персоналу та технічних можливостей. На практиці часто доцільним є комбінування різних підходів для отримання найбільш повної та об'єктивної оцінки рівня економічної безпеки підприємства. Це дозволяє компенсувати недоліки одних підходів перевагами інших та забезпечити комплексну оцінку економічної безпеки підприємства.

Список використаних джерел:

1. Дідик А.М. Економічна безпека підприємства: підручник. Львів: Львівська політехніка, 2019. 624 с.
2. Доценко І.О. Формування системи оцінювання рівня економічної безпеки підприємства з урахуванням впливу підприємницьких ризиків. *Вісник Одеського національного університету. Економіка*. 2013. Т. 18. № 1. С. 69–78.
3. Ткаченко Т.П., Гречко А.В. Узагальнення методичних підходів оцінювання економічної безпеки промислових підприємств. *Економічний вісник НТУУ Київський політехнічний інститут*. 2022. № 22. С. 79–82.
4. Олійник Т.І. Методичні аспекти оцінки економічної безпеки підприємств у ринкових умовах господарювання. *Економіка та держава. Київ. Науково-практичний журнал РВПС України НАН України*. 2019. № 10. С. 69–72.

Канд. екон. наук Олійник Т. І., Годлевський Л. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

МЕТОДИЧНІ ПІДХОДИ В ОЦІНЦІ РЕСУРСНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

У сучасній економічній теорії існує кілька підходів до оцінки ресурсного потенціалу підприємства, що пояснюється багатогранністю цього поняття та його роллю у формуванні конкурентоспроможності. Основними методами оцінки є витратний, порівняльний та доходний підходи, кожен із яких використовує специфічні методи аналізу та враховує різні аспекти діяльності підприємства. Витратний підхід базується на оцінці ресурсного потенціалу через сукупність витрат, необхідних для створення та підтримання його елементів. Він передбачає аналіз витрат на виробничі фонди, робочу силу, технологічні інновації та інші компоненти, що формують потенціал підприємства. Цей метод широко застосовується в оцінці інвестиційних проєктів і розрахунку вартості активів компанії.

Порівняльний підхід ґрунтується на аналізі аналогічних підприємств або галузевих стандартів для визначення рівня ресурсного потенціалу. Він дозволяє оцінити конкурентні переваги та виявити можливі резерви підвищення ефективності використання ресурсів шляхом порівняння з іншими суб'єктами господарювання. Застосування цього підходу сприяє формуванню стратегій підвищення продуктивності та конкурентоспроможності підприємств.

Доходний підхід орієнтований на оцінку ресурсного потенціалу через показники доходності та прибутковості підприємства. Він передбачає використання фінансових моделей, таких як дисконтований грошовий потік (DCF), для оцінки майбутніх економічних вигод, що можуть бути отримані від використання ресурсного потенціалу. Цей метод дозволяє визначити реальну цінність підприємства з урахуванням його здатності генерувати прибуток у довгостроковій перспективі [1].

Кожен із зазначених підходів має свої переваги та недоліки, а їх комплексне використання дозволяє отримати найбільш об'єктивну оцінку ресурсного потенціалу підприємства. Вибір методу оцінки залежить від специфіки діяльності підприємства, доступності даних та цілей аналізу. Подальші дослідження у цій сфері мають бути спрямовані на розробку більш інтегрованих методичних підходів, що враховуватимуть сучасні тенденції економічного розвитку та особливості функціонування підприємств у глобальній економіці.

Застосування вищезазначених методів потребує наявності повної, достовірної та актуальної інформації про об'єкти-аналоги. Однак, оскільки унікальність кожного підприємства та його ресурсного потенціалу зумовлює відсутність абсолютно ідентичних аналогів, використання таких методів не завжди дає змогу отримати абсолютно точні та об'єктивні результати оцінки.

У цьому контексті особливого значення набуває пошук моделей, які дозволяють не лише оцінити ресурсний потенціал підприємства, а й виявити ключові фактори, що визначають ефективність його використання [2]. Отже, ресурсний потенціал є ключовим фактором економічного розвитку як окремих підприємств, так і національної економіки загалом. Його ефективне управління сприяє підвищенню конкурентоспроможності, фінансової стійкості та інноваційного розвитку підприємства. Оскільки єдиного визначення цього поняття в науковій літературі не існує, подальші дослідження мають бути спрямовані на розробку

універсальних методичних підходів до оцінки та оптимізації використання ресурсного потенціалу [1].

Список використаних джерел:

1. Горшков М.А., Ковтун Е.О. Системний підхід до моделювання процесів відтворення ресурсного потенціалу аграрного сектору економіки. *Економіка та суспільство*. 2017. Вип. 13. С. 180–185.
2. Гринько Т.В., Максимчук О.С. Інноваційний розвиток як складова економічної безпеки сучасного підприємства. Сучасні трансформації організаційно-економічного механізму менеджменту та логістики суб'єктів підприємництва в системі економічної безпеки України: колективна монографія / за заг. ред. Т.В. Гринько. Дніпро: Біла К.О., 2017. С. 247–271.

Канд. екон. наук Олійник Т. І., Ібрагімова Е. І.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ АНАЛІЗУ ЕФЕКТИВНОСТІ
СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ВИРОБНИЦТВА**

Економічна ефективність сільськогосподарського виробництва є важливою категорією, що відображає співвідношення між результатами виробничої діяльності та витраченими на їх досягнення ресурсами. Це дозволяє оцінити, наскільки раціонально використовуються матеріальні, трудові та фінансові ресурси для досягнення максимальних результатів. У сільському господарстві це поняття набуває особливого значення через його безпосередній зв'язок з ефективністю використання природних умов, землі, ресурсів, а також технічних і технологічних засобів. Тому оцінка економічної ефективності в аграрному секторі є важливим аспектом як для наукових досліджень, так і для практичних рішень, спрямованих на оптимізацію витрат та підвищення прибутковості вітчизняних сільськогосподарських підприємств. Економічна ефективність сільськогосподарського виробництва на різних рівнях дозволяє виявити важливі тенденції та закономірності, що характерні для розвитку аграрного сектору в межах конкретної країни чи регіону. Вона дає змогу вивчити, як впливають інвестиції в окремі технології чи виробничі галузі на збільшення виробництва та зниження витрат, що, в свою чергу, має прямий вплив на загальну економіку.